

„Δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τίποτε!“ εἶπεν ἀποτόμως. „Οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι πολλάκις παραδόξους ἐπιθυμίας . . .“

„Ὅχι ὅμως διὰ χαρτί!“ προσέθηκεν ὁ κόμης.

„Τί ἀπέγεινεν ἡ Μίς Ρόζα; Δὲν σὰς εἶνε γνωστόν;“ ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

„Καὶ πῶς δύναται νὰ μοι εἶνε ἄγνωστον;“ ἀνεφώνησεν ὁ Μαριάνος. „Ἐγένετο ἄφαντος, πρὶν ἢ ἀφυπνισθῶμεν ἡμεῖς. Ἐμαθόν ὅτι μετέβη εἰς τὴν Πομπηίαν, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἰχνογραφῇ καὶ ἐκεῖ.“

„Ἦσθε ποτὲ ἐν Πομπηίᾳ, κύριε καθηγητά;“ ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

„Ναὶ ἤμην“, ἀπήντησεν ὁ Σενούτας, „ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι τὴν γνωρίζω. Ἐτυχε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ βρέχῃ καὶ οἱ ὁδηγοὶ ἦσαν κακοδιάθετοι.“

„Ἄν καὶ εἶδον τὰς ἀνασκαφάς, ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ὑπάγω καὶ πάλιν ἐκεῖ . . .“ εἶπεν ὁ ποιητής.

„Καὶ νὰ ριφθῇς εἰς τὸν ἀνοικτὸν φάρυγγα τοῦ κινδύνου“ προσέθηκεν ὁ κόμης γελῶν. „ἔχεις τὴν τόλμην, ἐνῶ γνωρίζεις ὅτι ἡ Ἀγγλὶς εὐρίσκεται ἐκεῖ, ν' ἀκολουθήσῃς τὰ ἴχνη τῆς; σκέψαι! Θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἀκολουθεῖς!“

„Εἴμεθα τρεῖς!“ εἶπεν ὁ Ἀδριανός. „Ἄλλως τε εἶνε πραγματικῶς καλῆτερον ν' ἀποφύγωμεν τὴν συνάντησίν τῆς. Ὑπακούω εἰς τὴν συμβουλὴν σου.“

„Δὲν ἀποδέχομαι τὴν ὑπακοήν σου, ἦτο μόνον ἀστεῖσμός καὶ ὄχι συμβουλή“ εἶπεν ὁ κόμης μετὰ σπουδῆς. Τὸ κατ' ἐμέ, ἐπιθυμῶ τοσοῦτω μᾶλλον νὰ μεταβῶμεν εἰς Πομπηίαν, καθ' ὅσον αἰσθάνομαι συγχρόνως σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ προσεγγίσω πλησιέστερον εἰς τὴν ὠραίαν Ἀγγλίδαν, ἣτις χθὲς οὐδὲν βλέμμα ἤθελε νὰ ρίψῃ ἐπ' ἐμοῦ· τοσοῦτον ἦτο κατενθουσιασμένη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐμειδίασεν ἀλγεινῶς.

„Ἄς λάβωμεν ἐδῶ τὸ πρόγευμα καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰ ἴδια“ εἶπεν ὁ ποιητής. Τοῦτο εἶνε τὸ καλῆτερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀκίνδυνον. „Ἐπειδὴ ἡ Μίς Ρόζα ἀπουσιάζει, γευματίζομεν παρὰ τῷ Τραμοντάνᾳ ἐπὶ τῆς θαυμασίας τεράσσης, μετὰ τὴν λαμπροτάτην θέαν πρὸς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ τῶν δαφνῶνων, περιπνεόμενοι ὑπὸ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθρῶν πορτοκαλεῶν.“

Ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ κόμης ἐσιώπων καὶ παρετήρουν μακράν. Ὁ Σενούτας τέλος ἔλαβε τὸν λόγον:

„Ἄς ἀναβάλωμεν τοῦτο εἰς αὔριον“ εἶπε, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ μαθητοῦ του. „Σήμερον ἄς ἀναπαυθῶμεν, τοῦ-

λάχιστον χάριν ἐμοῦ τοῦ γέροντος . . . Καὶ σὺ ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως· φαίνεσαι σήμερον πολὺ ἀδύνατος.“

„Ἀδύνατος φαίνομαι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν“ εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς στεναζών. „Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαίνομαι ἄλλως: περιφέρω ἐντός μου τὴν ιδέαν, ἣτις μὲ καίει ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος . . .“

„Καὶ διὰ νὰ δυνηθῇς μίαν ἡμέραν νὰ πραγματώσῃς τὴν ιδέαν αὐτήν, πρέπει ἐπὶ τινα χρόνον νὰ τὴν θέσῃς κατὰ μέρος. Δὲν ἐννοῶ τοῦτο διὰ λόγους υἱείας, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ ποιήματος. Ὁ ζωγράφος, ὅστις δημιουργεῖ εἰκόνα τινά, ὅταν παρατηρῇ αὐτὴν ἀκαταπαύστως, χάνει τὴν ιδέαν τοῦ ὅλου καὶ καθίσταται ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήσῃ προσηκόντως τὸ δημιούργημά του· διὰ τοῦτο πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ θέτῃ κατὰ μέρος τὸ ἔργον του, καὶ εἶτα πάλιν ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν ἐργασίαν μετὰ νέας δυνάμεις. Τότε ἀναβλύζουσι νέαι ιδέαι, καὶ διανοίγεται εἰς τὰ

ὄμματά του νέος καὶ ἀνέλπιστος ὁρίζων . . . λάβε ἀνάπαυσιν . . .“

„Χάνω τὸ νῆμα!“ ἀνέκραξεν ὁ Ἀδριανὸς ἔμφορος.

„Τὸ ἀνευρίσκεις ἀναγινώσκων . . .“

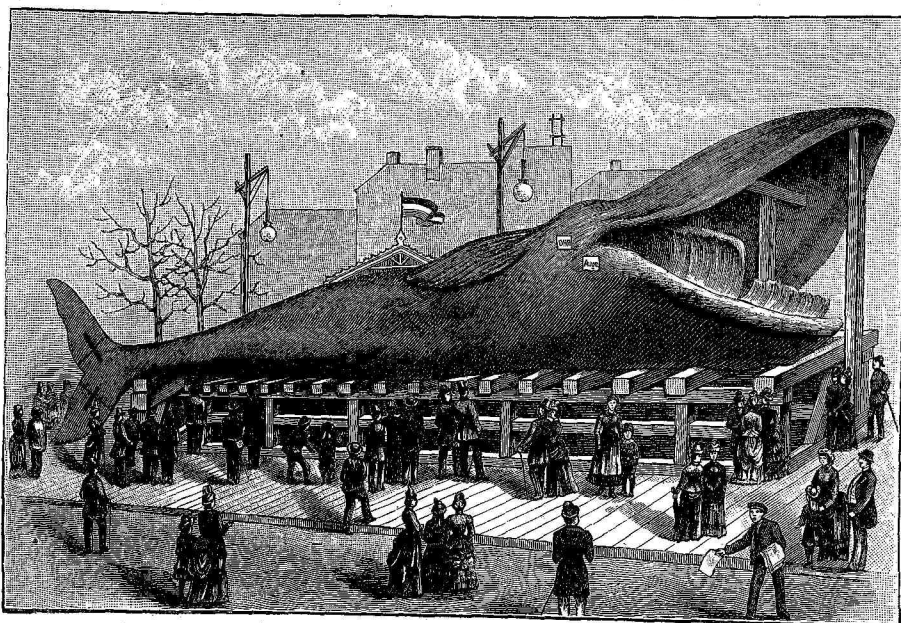
εἶπεν ὁ καθηγητὴς „καὶ τότε ἐξ ἄπαντος εὐρίσκεις τὴν ἰδίαν σου ποίησιν ὅπως διάφορον, ζωηροτέραν, πλείονα χρώματα ἀπαστράπτουσιν.“

„Συμμερίζομαι τὴν γνώμην τοῦ κυρίου καθηγητοῦ“ ἤρχισεν ὁ κόμης φαιδρός. „Ἄς κάμωμεν ὅλοι δια-

κοπὰς! ἄς κυνηγήσωμεν τώρα τὴν Ἀγγλίδαν· ἔσο ἐπὶ τινας ἡμέρας ἐρωτευμένος καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ αἰσθανθῇς τὸν ἑαυτὸν σου καλῆτερα!“

„Ἐάν ποτε“ ἤρχισεν ὁ Ἀδριανός, σείων τὴν κεφαλὴν, „Ἄν ποτε παρεδιδόμην εἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο τοῦ ἔρωτος, τὸ ὅποιον φοβοῦμαι καὶ ἀποφεύγω, διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ μὲ ἐδέσμευεν ἐντελῶς, δὲν θὰ ἀπηυθυνόμην πρὸς τὴν Μίς Ρόζαν, ἀλλὰ θὰ ἔστρεφον μετὰ πόθου τὰ βλέμματα καὶ τὴν καρδίαν πρὸς βορρᾶν, καὶ θὰ κατέφευγον εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν ἐτῶν μου. Ἡ Μίς Ρόζα! . . . Πιστεύσατέ μοι . . . καὶ ἡ ὠραιότατη γυνὴ τοῦ ξένου κόσμου δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀγαπηθῇ ὡς ἡ ἐν τῇ πατρίδι γεννηθεῖσα. Καὶ ἡ ἰδεώδης καλλονὴ ἀλλοδαπῆς γυναικὸς δύναται μὲν ἐπὶ τινα χρόνον νὰ καταμαγεύσῃ, ἀλλ' οὐδέποτε πληροῖ ἐντελῶς τὴν καρδίαν, διότι δὲν ἐννοεῖ τὸν ξένον αὐτῇ. Ὁ ἐρώμενος ἀλλοδαπῆς γυναικὸς πρέπει ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσωπικότητα, ἢ νὰ βαπτίσῃ τὴν ἐρωμένην μετὰ τὸ ὕδωρ τῆς πατρίδος του. Καὶ κύριος οἶδε ἂν τὸ βάπτισμα τοῦτο δύναται νὰ ἐξαλειψῇ τὸ κληρονομικὸν ἀμάρτημα τῆς καταγωγῆς!“

(ἔπεται συνέχεια.)

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΦΑΛΛΑΙΝΑ. Ἰχνογραφία ὑπὸ Eugen Hilpert.